

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **STAVEBNÍ A ZNALECKÁ KANCELÁŘ P&L, v.o.s., IČO**
25235729
sídlem Spálená 165, 344 01 Domažlice
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**
sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2018, č.j. PK-DSH/1961/18

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Správní orgány rozhodly takto: I. Právnícká osoba: Stavební a znalecká kancelář P&L, v.o.s. (dále jen „obviněná“), spáchala přestupek (do 30. 6. 2017 terminologicky označován

jako správní delikt) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel motorového vozidla FORD Kuga [...] v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 29. 4. 2017 v 10:15 hodin blíže neustanovený řidič osobního automobilu FORD Kuga [...] naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, čímž porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, když zastavil a stál v obci Domažlice na náměstí Míru, naproti domu čp. 66, v úseku platnosti dopravní značky IP 13c (placené parkoviště s parkovacím automatem), bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. II. Podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu byla obviněná za přestupek uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich byla obviněná uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč [rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 17. 1. 2018, č.j. MeDO-5363/2018-Cír, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 4. 2018, č.j. PK-DSH/1961/18].

Žaloba

2. V části žaloby nazvané *Není odložení věci* žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.* Žalobce však nebyl vyrozuměn o tom, že by správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Dle § 66 odst. 4 (starého) zákona o přestupcích, *O odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.* Správní orgán tedy měl povinnost vyrozumět žalobce o tom, že věc přestupku odložil. Uvedená vada krátila žalobce na jeho právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, neboť odpovědnost provozovatele za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.
3. V části žaloby nazvané *Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek* žalobce uvádí, že výrokem rozhodnutí bylo konstatováno, že se žalobce dopustil přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a že řidič se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Takový výrok je nejasný, protože jako účastník je označen pouze žalobce, který je však uznáván vinným ze dvou správních deliktů. Jednak z jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, druhak z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Přitom jako pachatel (subjekt) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je označován „řidič“. Z rozhodnutí však není zřejmé, zda správní orgán považoval žalobce též za řidiče, či nikoliv. Došlo-li k vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, není již možné vyslovit vinu za správní delikt dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť jiný správní delikt (provozovatele vozidla) je povahou proti přestupku (proti zákonu o silničním provozu) subsidiární (viz § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění

účinném v době rozhodování správního orgánu prvního stupně). Vyslovení viny v podobě „naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“ přitom představuje vyslovení viny za přestupek. Vyslovit vinu za přestupek lze jen tehdy, jsou-li prokázány znaky skutkové podstaty, tj. subjekt, subjektivní stránka, objekt a objektivní stránka. To znamená, že správní orgán, dle výroku rozhodnutí, zjevně postavil najisto též subjekt (tedy pachatele) přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a tedy nemohl být za téže jednání trestán žalobce jako provozovatel vozidla. Žalobce přitom žádný přestupek nespáchal, přesto je výrokem rozhodnutí, kterým je žalobce uznáván vinným, konstatováno, že byla naplněna skutková podstata přestupku (tj. též jeho subjekt i subjektivní stránka).

4. V části žaloby nazvané *Sankce – newvedení ustanovení, dle kterého bylo rozhodováno*, žalobce namítá, že správní orgán při rozhodování o sankci zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, *K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění*. Žalovaný vypustil u odkazu na § 125 odst. 3 zákona o silničním provozu dovětek „ve znění účinném do dne 30. 6. 2017“, tedy výrok rozhodnutí obsahuje odkaz na zákon o silničním provozu ve znění účinném ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (= 17. 1. 2018). Ve věci bylo pravomocně rozhodnuto dne 24. 4. 2018. Dne 1. 7. 2017, tedy dříve, však nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., dle jehož § 2 odst. 6, *Pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje*. Dnem, kdy bylo o přestupku rozhodnuto, je den, ke kterému rozhodnutí nabylo právní moci. Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Správní orgán ve výroku rozhodnutí neuvedl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 1 500 Kč je sankcí na samé spodní, či horní hranici zákonného rozmezí, nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Nelze ani přezkoumat, zda bylo možné uložit druh trestu pokutu. Není totiž rozhodné, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni spáchání přestupku, rozhodné je, zda bylo možné takový druh trestu uložit ke dni právní moci rozhodnutí. I pokud by správní orgán vycházel z právního předpisu účinného ke dni jeho rozhodování, nebyl by takový odkaz dostatečný. Dle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu účinného ke dni rozhodování prvostupňového správního orgánu, *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10000 Kč*. Dispozice právní normy, stanovující výši sankce, je v tomto případě blanketová. Dává totiž do dispozice zákonodárce, aby upravil výši pokuty za správní delikt provozovatele vozidla úpravou či stanovením pokuty za obdobné porušení právního předpisu řidičem vozidla (tj. za přestupek). V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č.j. 9 As 263/2015-34, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č.j. 60A 10/2014-33). Správní orgán v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu ve výroku rozhodnutí neuvedl právní ustanovení, dle kterých rozhodoval. Rozhodnutí je proto dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, když nelze přezkoumat, zda uložená sankce byla uložena v zákonné intenci. Správní orgán je – v případě změny právní úpravy – povinen přezkoumat, zda pozdější právní úprava není pro obviněného výhodnější (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č.j. 6 A 126/2002-27). V daném případě se

však správní orgán vůbec nevěnoval tomu, zda aktuální právní úprava je pro žalobce výhodnější, či nikoliv. Právě tato skutečnost sama o sobě zakládá vadu řízení, spočívající v porušení ústavního práva dle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.

5. V části žaloby nazvané *Skutek není protiprávní* žalobce poukazuje na to, že byl postižen proto, že řidič jím provozovaného vozidla zastavil v úseku dopravní značky IP 13c (placené parkoviště s parkovacím automatem) bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. Žalobci není kladeno za vinu, že by nezaplatil parkovné, je mu kladeno za vinu pouze to, že viditelně neumístil platný parkovací lístek. Takovou povinnost však žalobce nemá, ani z rozhodnutí se nepodává, na základě jakého právního předpisu by žalobce měl takovou povinnost mít.
6. V části žaloby nazvané *Nesprávný skutkový závěr* žalobce namítá, že ve spise má oporu závěr, že řidič vozidla „zastavil“ v úseku platnosti dopravní značky IP 13c, ne však závěr, že vozidlo v úseku platnosti této dopravní značky „stálo“. Z toho, že žalobce není dle výroku rozhodnutí postihován proto, že by vozidlo v úseku platnosti dané dopravní značky „stálo“ např. v době od 10:00 do 10:15 hodin, nýbrž proto, že vozidlo „stálo“ na daném místě v 10:15 hodin (tedy jednorázově, v délce trvání kratší než jedna minuta), je zcela zřejmé, že se o stání ani jednat nemohlo. Jen stěží bude „umístění vozidla“ v určitém místě, trvající méně než jednu minutu, stáním. Podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu je na vyhrazeném parkovišti zakázáno stát pouze tehdy, překročí-li doba stání tři minuty. Tuto právní normu lze dle názoru žalobce minimálně analogicky aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Je-li záměrem zákonodárce trestat pouze situace, kdy stání překročí tři minuty, pak žalobce nemohl být trestán, bylo-li jeho vozidlo zaparkováno pouze po dobu jedné minuty. I dle oznámení přestupku si řidič byl pouze zakoupit blíže neurčený předmět v přílehlé prodejně, a tedy se spíše jednalo o pouhé zastavení. Podstatné však je, že správní orgán neprokázal, že by se jednalo o stání, ani takovému závěru žádný podklad pro rozhodnutí nesvědčí.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. K žalobnímu bodu týkajícímu se odložení věci žalovaný uvedl, že došlo řádně k odložení podezření z přestupku řidiče vozidla z důvodu, že do 60 dnů nebyla zjištěna totožnost řidiče vozidla, byť zde správní orgán prvního stupně prokazatelně vykazoval činnost za účelem zjištění skutečného řidiče vozidla, což se však nezdařilo a totožnost řidiče tak nebylo možné spolehlivě určit. Jelikož pak byly zákonem stanovené podmínky pro vedení řízení vůči provozovateli vozidla splněny, bylo řízení o přestupku vůči němu zahájeno, kdy v oznámení o zahájení řízení ze dne 4. 10. 2017, č.j. MeDO-70244/2017-Cír, byl též tento provozovatel řádně vyrozuměn o skutečnosti, že došlo k odložení věci podezření z přestupku z důvodu nezjištění řidiče vozidla. V daném případě tak nelze úspěšně namítat nezákonnost odložení věci z důvodu, že by o odložení věci nebyl žalobce vyrozuměn, neboť takové tvrzení je v rozporu s obsahem spisové dokumentace.
8. K žalobnímu bodu namítajícímu nesrozumitelnost výroku se žalovaný vyjádřil tak, že změnou rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterou v odvolacím řízení provedl, dostal názorům vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 As 165/2016. Z výroku napadeného rozhodnutí nelze dovodit, že by byl nezjištěný řidič uznán vinným z přestupku. Z výroku toliko vyplývá, že žalobce jako provozovatel vozidla porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, což vedlo k naplnění skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla, a předmětné porušení § 10 odst. 3

uvedeného zákona je blíže specifikováno popisem jednání, jehož se dopustil nezjištěný řidič vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, včetně právní kvalifikace takového protiprávního jednání nezjištěného řidiče. Z výroku tak nelze dojít k závěru, že by žalobce byl uznán vinným ze dvou přestupků (přestupku provozovatele vozidla i přestupku řidiče) a námitka nesrozumitelnosti výroku je tak zcela lichá. Nedošlo ani k porušení podmínky subsidiarity postihu provozovatele vozidla vůči postihu řidiče vozidla, neboť primárně se správní orgán prvního stupně v souladu se zákonem snažil zjistit totožnost řidiče vozidla za účelem jeho postihu za protiprávní jednání, a teprve poté, co věc odložil z důvodu nemožnosti zjištění totožnosti řidiče vozidla, uplatnil postih vůči provozovateli vozidla za protiprávní jednání nezjištěného řidiče.

9. K žalobnímu bodu namítajícímu neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci, žalovaný uvedl, že ze strany správního orgánu prvního stupně došlo k formálnímu pochybení, když ve výroku rozhodnutí v části týkající se uložení pokuty nebyl uveden vedle odkazu na ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“) odkaz na konkrétní ustanovení, dle kterého je ukládána pokuta za přestupek řidiče [dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona], a to konkrétně ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona. Tato formální vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí je na předmětné ustanovení odkazováno a zároveň do výroku napadeného rozhodnutí byla konkrétní skutková podstata přestupku, jehož se dopustil nezjištěný řidič a která založila subsidiárně odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla za přestupek nezjištěného řidiče, ze strany žalovaného doplněna v rámci změny rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v odvolacím řízení. Jelikož je tak z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zřejmé, jakou skutkovou podstatu přestupku nezjištěný řidič naplnil, a zároveň je z výroku zřejmé, že se pokuta za přestupek provozovatele vozidla odvozuje od pokuty za přestupek řidiče, a v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zmíněno konkrétní ustanovení, podle kterého se za výše zmíněný přestupek řidiče a v návaznosti na výše uvedené i na přestupek provozovatele vozidla ukládá pokuta a v jakém rozmezí je její výše, tak nelze přijmout závěr, že by napadené rozhodnutí bylo vzhledem k této vadě nepřezkoumatelné. Procesně postupoval správní orgán prvního stupně dle nové právní úpravy vzhledem k tomu, že k zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla došlo až po 1. 7. 2017. Hmotně právně bylo v nyní posuzované věci rozhodováno dle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017, neboť užití novější právní úpravy nebylo shledáno výhodnější. Druh i rozpětí výměry sankce za předmětné protiprávní jednání (řidiče, a tedy i provozovatele vozidla) zůstalo v rámci změn právní úpravy od spáchání přestupku nezjištěným řidičem a dále pak v průběhu řízení o přestupku provozovatele vozidla až do vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i rozhodnutí žalovaného jako odvolacího správního orgánu i nabytí právní moci nezměněno, tedy nevznikla žádná vada, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani rozhodnutí žalovaného.
10. K žalobnímu bodu namítajícímu, že skutek není protiprávní, se žalovaný vyjádřil tak, že došlo k porušení povinnosti stanovené řidiči v ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu ze strany nezjištěného řidiče, a to porušení dopravní značky IP 13c (Placené parkoviště s parkovacím automatem). Navíc správní orgán prvního stupně vycházel z Nařízení města Domažlice č. 3/2017 o stání motorových vozidel na místních komunikacích, kde jsou vymezeny úseky se zpoplatněným parkováním (čl. 2 bod 2) a provozní časy parkovišť (čl. 2 bod 3) a jsou stanoveny podmínky pro způsob prokázání úhrady parkovného (čl. 2 bod

5), a dále z mapového náhledu s vymezením míst pro parkování a též z fotodokumentace pokynů pro řidiče na parkovacím automatu a kamerového záznamu. Vzhledem k tomu, že se ve vozidle – konkrétně za čelním sklem – nenacházel platný parkovací lístek, je zřejmé, že řidič neprokázal úhradu parkovného, tedy na místě stál bez uhrazení parkovného, tedy porušil předmětnou dopravní značku a jeho stání na předmětném místě tak nelze považovat za dovolené a nikoli protiprávní. Žalovaný podotýká, že dle výroku rozhodnutí nebylo nezjištěnému řidiči kladeno za vinu to, že v daném místě zastavil, nýbrž stěžejní bylo, že v inkriminovaném místě nedovoleně stál.

11. K žalobnímu bodu brojícímu proti závěru, že vozidlo „stálo“, žalovaný uvedl, že z provedeného dokazování a podkladů (mimo jiné kamerového záznamu) vyplývá, že předmětné vozidlo na místě stálo, nikoli zastavilo. Pojmy zastavení a stání jsou vymezeny v ust. § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu. Pokud by se jednalo o pouhé zastavení na předmětném místě, muselo by být vozidlo toliko uvedeno do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob či vyložení nebo složení nákladu. Jelikož v daném případě se u vozidla v době jeho zaregistrování městskými strážníky nikdo nenacházel - tedy nikdo nevystupoval, ani nenastupoval, ani nenakládal či neskládal náklad, nemohlo se jednat o pouhé zastavení vozidla, ale o stání vozidla, které aby mohlo být považováno za dovolené, bylo v daném místě podmíněno zaplacením stanoveného parkovného. Z oznámení přestupku vyplývá, že pan L., jenž se dostavil k předmětnému vozidlu v době přítomnosti hlídky městské policie na místě, měl uvést, že si byl koupit pečivo, kdy ani takové námitky neopodstatňují se domnívat, že by šlo o zastavení a nikoli o stání, neboť pokud by se mělo jednat toliko o zastavení, pak by předmětné pečivo (či jiný zakoupený předmět) muselo být toliko naloženo, nikoli předtím ještě zakoupeno. Z podkladů ve spisové dokumentaci vyplývá, že vozidlo bylo zaregistrováno jako stojící v daném místě prokazatelně v čase 10:15 hodin hlídkou strážníků, kdy následně byl připravován ze strany hlídky TPZOV k osazení na vozidlo, a teprve v průběhu montáže se měl k vozidlu dostavit pan Lang (jenž dle sdělení žalobce neměl být řidičem vozidla v době spáchání přestupku). V daném případě tak k nedovolenému stání na daném místě došlo sice zjevně po delší dobu než 1 minuty, avšak žalobce byl postihován toliko za přestupek řidiče spočívající v krátkém nedovoleném stání v čase 10:15 hodin. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže vnést pochybnost o tom, že i stání po dobu 1 minuty, kdy si řidič nezakoupí parkovací lístek (žádné tvrzení o snaze si jej zakoupit nebylo uplatněno a nic takového nevyplývá ani z kamerového záznamu z kontroly pana L.). Navíc z podkladů od městských strážníků je zjevné, že žádná osoba v době příjezdu u vozidla nebyla, což dokládá, že protiprávní jednání nezjištěného řidiče bylo nedovoleným stáním bez úhrady parkovacího poplatku. Jelikož se u vozidla nikdo nenacházel a nedocházelo k vystupování a nastupování osoby, či nakládání či skládání nákladu, nelze bez ohledu na konkrétní délku stání považovat nyní posuzovanou situaci za dovolené zastavení. Dle názoru žalovaného nelze na nyní posuzovaný případ uplatňovat ust. § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu, neboť toto ustanovení se zabývá podmínkami a výjimkami při parkování na vyhrazeném parkovišti. Vyhrazené parkoviště je označováno svislou dopravní značkou IP 12. Zatímco dopravní značka IP 13c dovoluje parkování širokému množství řidičů, kteří zaplatí parkovné, dopravní značka IP 12 upravuje vyhrazené parkování pro úzký okruh osob a obsahuje údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno (viz příloha č. 5 k vyhlášce č. 294/2015 Sb.). Výjimku v délce tří minut tak lze aplikovat jen v případě vyhrazeného parkoviště, a to jen v případě, že nedojde k omezení těch osob, jimž je vymezené parkoviště vymezeno. Vzhledem ke skutečnosti, že na nyní posuzovaný případ nedopadá třiminutová výjimka, nelze

dovozovat, že protiprávní jednání nezjištěného řidiče nebylo přestupkem a není tak možné vyvodit odpovědnost vůči provozovateli vozidla.

Posouzení věci krajským soudem

12. Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.
13. Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
14. Žaloba není důvodná.
15. V daném případě blíže neustanovený řidič osobního automobilu provozovaného žalobcem porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu dne 29. 4. 2017. V roce 2017 doznala právní úprava správního trestání řady změn. Do 30. 6. 2017 upravoval přestupky zejména zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (a samozřejmě velké množství zvláštních zákonů). Dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Největší změnu zde představuje skutečnost, že se nová právní úprava vztahuje nejen na dosavadní přestupky, ale i na většinu dosavadních jiných správních deliktů.
16. Přejícná ustanovení jsou obsažena v § 112. Ustanovení § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. stanovuje: *Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.* Ustanovení § 112 odst. 4 zákona č. 250/2016 Sb. stanovuje: *Zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů.* Z těchto ustanovení plyne, že v případě jednání, k němuž došlo před 1. 7. 2017, se odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty posoudí zásadně podle dosavadních zákonů, avšak v řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, které bylo zahájeno po 30. 6. 2017, se postupuje podle nové právní úpravy.
17. Třeba dodat, že k 1. 7. 2017 došlo také ke změně zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (viz § 113 bod 16 zákona č. 250/2016 Sb. a část sto druhá zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích).
18. K žalobnímu bodu týkajícímu se odložení věci soud konstatuje, že dne 11. 5. 2017 pod č.j. MeDO-35829/2017-Cír Městský úřad Domažlice vyzval žalobce k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V této výzvě byl žalobce poučen, že pokud nebude určená částka zaplacená a nebude určen řidič motorového vozidla, bude zahájeno správní řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení se právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
19. Jelikož správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti

odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, věc přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, neznámého řidiče vozidla Ford Kuga, vedenou pod sp. zn. OPP-5217/2017, usnesením ze dne 3. 10. 2017, č.j. MeDO-69379/2017-Cír, odložil podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. Usnesení o odložení věci bylo v souladu s § 76 odst. 3 větou první zákona č. 250/2016 Sb. pouze poznamenáno do spisu.

20. Dne 4. 10. 2017 pod č.j. MeDO-70244/2017-Cír Městský úřad Domažlice oznámil žalobci zahájení řízení o přestupku z moci úřední. V oznámení o zahájení řízení je uvedeno, že jednání neznámého řidiče vykazuje znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ale vzhledem k tomu, že do 60 dnů nebyla zjištěna totožnost tohoto řidiče, byla věc neznámého řidiče podle § 76 odst. 1 písm. k) zákona o přestupcích odložena. Oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno dne 6. 10. 2017.
21. K požadavku na vyrozumění o odložení věci zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 12. 2019, č.j. 10 As 241/2019-36, tento názor: „[20] Krajský soud k tomu uvedl, že stěžovatel [provozovatel vozidla] ani podle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích v jeho posledním znění nesplňoval podmínky pro vyrozumění o odložení věci. Nebylo ho možné považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé, které takové právo jinak obecně svědčilo. Stěžovatel nebyl osobou poškozenou ani osobou, které by svědčilo právo podat návrh na zahájení přestupkového řízení. Z týchž důvodů by žalobce ani nebyl oprávněn podat žalobu proti usnesení o odložení věci. [21] S tímto závěrem se NSS ztotožňuje. Již jen z důvodové zprávy k zákonu č. 204/2015 Sb., který s účinností od 1. 10. 2016 novelizoval dřívější zákon o přestupcích, plyne, že toto ustanovení mířilo, jak správně uvádí krajský soud, na poškozeného (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona, kterým se mění zákon o přestupcích a o Rejstříku trestů, ze dne 27. 10. 2014, tisk PS PČR 368/0). Provozovatel vozidla nebyl dotčen jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Provozovatel byl dotčen teprve tehdy, pokud se tuto osobu nepodařilo vypátrat, tedy byl dotčen nikoliv jednáním podezřelé osoby, ale nemožností tuto osobu vypátrat. Ostatně podobně, avšak ještě jednoznačněji, to říká § 76 odst. 3 nyní platného zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich: správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. O této osobě hovoří zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich na vícero místech (§ 71, § 79, § 82 a jinde), z těchto ustanovení je přitom evidentní, že takovouto osobou bude zpravidla poškozený, nikdy však ne jen provozovatel vozidla ve vztahu k přestupku řidiče. Provozovatel totiž není přímo postižen spácháním přestupku, on je „postižen“ teprve tím, že se nepodaří zjistit samotného přestupce (řidiče).“
22. S ohledem na uvedené považuje zdejší soud způsob, jakým byl žalobce vyrozuměn o odložení věci neznámého řidiče vozidla Ford Kuga, za zcela dostatečný.
23. K žalobnímu bodu namítajícímu nesrozumitelnost výroku soud uvádí, že výrokem I. rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 17. 1. 2018, č.j. MeDO-5363/2018-Cír, ve znění rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 4. 2018, č.j. PK-DSH/1961/18, se deklaruje, že Stavební a znalecká kancelář P&L, v.o.s. [...] spáchala přestupek (do 30. 6. 2017 terminologicky označován jako správní delikt) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel motorového vozidla [...] v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 29. 4. 2017 v 10:15

hodin blíže neustanovený řidič osobního automobilu [...] naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu [...].

24. K náležitostem výroku o správním deliktu přijal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výroku I. usnesení ze dne 31. 10. 2017, č.j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, tento závěr: „*Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu.*“
25. V právě přezkoumávané věci má zdejší soud za to, že výrok o správním deliktu odpovídá stanoveným nárokům a není nesrozumitelný či nejasný. Na rozdíl od žalobce nedošel soud k tomu, že by žalobce byl „uznáván vinným ze dvou správních deliktů“ [jednak z jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, druhak z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu]. Z užitého jednotného čísla je zřejmé, že žalobce byl shledán odpovědným za jeden správní delikt [*Stavební a znalecká kancelář P&L, v.o.s. spáchala přestupek (do 30. 6. 2017 terminologicky označován jako správní delikt) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017*].
26. Žalobce považují správní orgány za provozovatele motorového vozidla, nikoli za řidiče osobního automobilu (motorového vozidla). Bylo zjištěno, že žalobce je provozovatelem předmětného motorového vozidla, naproti tomu nebylo zjištěno, kdo předmětný osobní automobil (motorové vozidlo) v inkriminované době řídil [*blíže neustanovený řidič osobního automobilu*]. Kdyby byl řidič zjištěn, bylo by řízení vedeno s ním pro přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Jelikož nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (řidiči), bylo vedeno řízení pro správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s provozovatelem vozidla (žalobcem). O žalobcem uplatňovaném „vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu“ nelze v případě blíže neustanovené osoby pojmově uvažovat, protože rozhodnutí je úkonem správního orgánu, jímž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jímž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá (§ 9 správního řádu).
27. K žalobnímu bodu namítajícímu neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci, soud konstatuje, že výrokem II. rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 17. 1. 2018, č.j. MeDO-5363/2018-Cír, ve znění rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 4. 2018, č.j. PK-DSH/1961/18, se podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu obviněné za přestupek ukládá pokuta ve výši 1 500 Kč.
28. K tomu je v odůvodnění rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 17. 1. 2018, č.j. MeDO-5363/2018-Cír, uvedeno, že při úvaze o výši pokuty byly zváženy veškeré skutečnosti rozhodné pro její určení. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. Za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, se podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona ukládá pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč. Při stanovení výměry pokuty právnické osobě správní orgán přihlédl k závažnosti přestupku (do 30. 6. 2017 terminologicky označeném jako správní delikt), zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán. Pokud jde o závažnost jednání, lze jednání hodnotit jako méně závažné, kdy porušení zájmu

společnosti, které spočívá v dodržování pravidel silničního provozu týkajících se stání vozidel, trvalo pouze několik minut. Ostatní účastníci silničního provozu nebyli bezprostředně ohroženi. Toto hodnotí správní orgán ve prospěch provozovatele vozidla. Vzhledem k tomu správní orgán rozhodl o uložení pokuty na spodní hranici zákonné sazby, kterou lze uložit za přestupek. Takto uloženou pokutu považuje správní orgán za dostatečnou zejména z hlediska preventivního upozornění provozovatele, aby příště více dbal na svou povinnost dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Na základě shora uvedeného správní orgán uložil pokutu ve výši 1 500 Kč, když mohl uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč.

29. Ke vztahu předchozí a nové právní úpravy je třeba zdůraznit, že na určení druhu a výměry sankce za přestupky a jiné správní delikty, které byly spáchány před 1. 7. 2017, se zásadně použijí předchozí zákony. Ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu podle nové právní úpravy se na uvedené správní delikty použijí jen tehdy, je-li to pro pachatele výhodnější (§ 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb.).
30. I v této otázce správní orgány zcela správně postupovaly především podle právní úpravy účinné do 30. 6. 2017. Odvolací správní orgán zavedl pro zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017, legislativní zkratku „*zákon o silničním provozu*“. Na to se upozorňuje také na str. 7 napadeného rozhodnutí. Dikce „Podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ...“, užitá ve výroku o sankci, tudíž jednoznačně znamená „Podle ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 ...“.
31. K vadám výroku o správním deliktu přijal rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve výroku II. usnesení ze dne 31. 10. 2017, č.j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS, tyto závěry: *„Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“*
32. Zdejší soud je toho názoru, že uvedené závěry k vadám výroku o správním deliktu lze přiměřeně vztáhnout rovněž na vady výroku o sankci (trestu) za správní delikt. V daném případě mělo být podle názoru soudu ve výroku II. rozhodnutí uvedeno: „Podle ust. § 125f odst. 3 ve spojení s § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu ...“ [rozumí se zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017]. Ve skutečnosti bylo ve výroku II. uvedeno ust. § 125f odst. 3 jako základní ustanovení [Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.], ale opomenuto ust. § 125c odst. 5 písm. g) jako další ustanovení [Za přestupek se uloží pokuta od 1500 Kč do 2500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k).]. Pro úvahu, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, považuje soud za rozhodující, že z odůvodnění rozhodnutí je bez obtíží seznatelné, že bylo postupováno podle obou uvedených ustanovení, a že ve výroku I. rozhodnutí je vymezena konkrétní skutková podstata přestupku, jehož se dopustil nezjištěný řidič a která založila subsidiárně

odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla. Na základě této úvahy shledal soud výše uvedené za vadu řízení, která nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

33. Oproti žalobci má soud za to, že z předmětného rozhodnutí lze zjistit, že za uvedený správní delikt bylo provozovateli vozidla možné uložit pokutu, a to v rozmezí od 1500 Kč do 2500 Kč, a že žalobci byla pokuta uložena na spodní hranici zákonného rozmezí. Že správní orgány v daném případě posuzovaly, zda nová právní úprava je pro pachatele výhodnější, je pak patrné jak z rozhodnutí Městského úřadu Domažlice ze dne 17. 1. 2018, č.j. MeDO-5363/2018-Cír (str. 8 - 9), tak z rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 16. 4. 2018, č.j. PK-DSH/1961/18 (str. 14).
34. K žalobnímu bodu namítajícímu, že skutek není protiprávní, soud uvádí, že podle zjištěných skutečností blíže neustanovený řidič osobního automobilu zastavil a stál v dané době a místě v působnosti dopravního značení „IP 13c“ (parkoviště s parkovacím automatem) a měl tak povinnost řídit se mimo jiné pokyny uvedenými na parkovacím automatu, kde bylo uvedeno: *„Po zastavení vozidla je řidič povinen si v automatu vyzvednout parkovací lístek a bezodkladně jej umístit za čelní sklo tak, aby byl zvenku čitelný.“* Povinnost umístit parkovací lístek viditelně ve vozidle vyplývá z článku 2 bodu 5 Nařízení města Domažlice č. 3/2017, o stání motorových vozidel na místních komunikacích, které je dostupné na internetových stránkách www.domazlice.eu: *„Doklad o zaplacení ceny parkovného, tedy parkovací lístek, je řidič povinen po dobu parkování na veřejném parkovišti umístit za čelním sklem vozidla tak, aby byly viditelné všechny údaje uvedené na přední straně dokladu o zaplacení ceny parkovného.“* Vedle povinnosti uhradit parkovné tak měl řidič rovněž povinnost umístit parkovací lístek viditelně za čelní sklo vozidla. Toto vyplývá i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde je mj. uvedeno, že ze spisové dokumentace vyplývá, že *„Dne 29. 4. 2017 v čase 10:15 hodin bylo hlídkou Městské policie Plzeň [správně: Městské policie Domažlice] zaregistrováno osobní motorové vozidlo tovární značky Ford, černé barvy, RZ: X stojící v Domažlicích na vozovce pozemní komunikace ulice nám. Míru, naproti domu č. p. 66, v úseku svislé dopravní značky IP 13c (Parkoviště s parkovacím automatem), aniž by za vozidlo bylo zaplacené stanovené parkovné (za čelním sklem vozidla se nenacházel parkovací lístek).“* Žalobce nikterak nezpochybnil, že vozidlo stálo v uvedené oblasti bez viditelně umístěného parkovacího lístku, ani nedoložil žádný relevantní důkaz, ze kterého by bylo možno dovodit, že ve vozidle byl umístěn platný parkovací lístek. Z výše popsaného je patrné porušení právní povinnosti řidiče. I Nejvyšší správní soud shledal, že pod správní delikt ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu lze podřadit i parkování bez viditelně umístěného parkovacího lístku v úseku označeném dopravní značkou IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) (viz např. rozsudky ze dne 26. 7. 2018, č.j. 8 As 24/2018-52, ze dne 28. 6. 2018, č.j. 2 As 295/2017-47, ze dne 16. 8. 2018, č.j. 9 As 352/2017-2, ze dne 4. 5. 2018, č.j. 8 As 196/2017-63, a ze dne 14. 2. 2018, č.j. 1 As 18/2017-43. V prvně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že dopravní značka IP 13c *„má dle přílohy č. 5 vyhlášky ministerstva dopravy č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, název „[p]arkoviště s parkovacím automatem“ a „[o]značuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (hodinách).“* *Není tedy pravda, že „nenormuje nic“. Sama o sobě již stanovuje povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu. [...] Vozidlo stěžovatele stálo na placeném parkovišti v úterý v 14:23 bez platné parkovací karty či lístku a stěžovatel ani opak netvrdí. Z uvedeného je zřejmé, jaká konkrétní povinnost byla porušena. [...] Dopravní značky jsou navíc správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti (srov. rozsudek Krajského soudu*

v Hradci Králové č.j. 52 A 79/2010-38 a rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 68/2009-83).“ S ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit ani argumentaci žalobce, že vytýkané jednání nelze považovat za protiprávní.

35. K žalobnímu bodu brojícímu proti závěru, že vozidlo „stálo“, soud konstatuje, že ustanovení § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu definuje, že stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení a zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu. Jak je patrné ze správního spisu, v době kontroly vozidla městskými strážníky se u vozidla nikdo nenacházel, tzn., že nikdo nevystupoval ani nenastupoval, ani nenakládal či neskládal náklad, tudíž se nemohlo jednat o zastavení vozidla, nýbrž se v daném případě jednalo o stání vozidla. Toto potvrzuje i oznámení o podezření ze spáchání přestupku v této věci, kde je uvedeno, že „*pan L. ústně sdělil, že si byl koupit jen chleba*“, což žalobce nerozporoval. Uvedené jednání neodpovídá definici zastavení citované výše. Soud tedy uzavírá, že nemá pochyb o tom, že se jednalo o stání.
36. K další části tohoto žalobního bodu soud poukazuje na to, že výjimka ze zákazu zastavení a stání podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu se týká vyhrazeného parkoviště. Prostor vyhrazeného parkoviště a parkoviště s parkovacím automatem je označen dvěma různými dopravními značkami, a to IP 13c a IP 12 (viz příloha č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích). Pro vyhrazené parkoviště platí, že značka označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno (např. název organizace, státní poznávací značka, symbol zařízení) a popřípadě v jaké době, jsou uvedeny na dodatkové tabulce a mohou být uvedeny i na značce místo nápisu. Mimo dobu, po kterou je parkoviště vyhrazeno, smějí na takto označeném místě zastavit a stát i řidiči jiných vozidel, pokud není stanoveno jinak. U parkoviště s parkovacím automatem pak značka označuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Z uvedeného je tedy patrné, že se jedná o dva různé instituty. Parkoviště s parkovacím automatem není možné zařadit pod pojem vyhrazené parkoviště. Zatímco u vyhrazeného parkoviště zákonodárce stanovil ze zákazu stání a zastavení výjimku pro krátké stání v délce do třech minut i osobám, jimž parkoviště není vyhrazeno (za současného splnění dalších podmínek), u parkoviště s parkovacím automatem žádná taková výjimka stanovena není. Je tomu tak zřejmě i proto, že veřejné parkoviště je určené všem bez rozdílu. Jelikož se jedná o rozdílné instituty, které mají rozdílnou právní úpravu, není možná ani analogická aplikace výjimky na posuzovaný případ. Soud tak nepřisvědčil ani této argumentaci žalobce.

Rozhodnutí soudu

37. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

38. Jelikož žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil, bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. ledna 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu